

qüestió davant dita entitat i obtingué que les protestes de sinceritat de la mateixa es fessin paleses amb la readmissió del dit company.

Totes aquestes actuacions i moltes d'altres que consten en els arxius de la Secció, han obligat a un cúmul de reunions, de visites, de consultes. D'aquestes reunions, d'aquest tacte de colzes entre els factors components de la nostra collectivitat n'ha sortit cada dia més alta la moral mèdica individual: consegüentment cada dia més enlairat el prestigi de la classe, més enfortida la nostra organització sindical i més desvetllada la consciència mèdica que començà des d'aleshores a intervenir més activament que mai en tots els organismes d'interès professional i conseguí en un violent moviment de protesta enderrocar el caciquisme que de temps immemorial governava el Col·legi sense ni cap reacció ni cap protesta de la classe.

Al marge d'aquesta acció moralitzadora de dignificació de la classe hi havia el caire esqüetament econòmic de moltes qüestions que interessaven igualment a la classe mèdica i de les quals no podia desinteressar-se la Secció.

Alguns d'aquells Dispensaris gratuïts o pseudo-gratuïts publicaven unes fulles mensuals on figuraven estadístiques diverses, vàries d'elles interessantíssimes per les dades que poguérem recollir-ne i que ens permeteren calcular que entre tots els que funcionaven es feien anyalment més de 600.000 visites i que d'aquestes, 500.000 no eren fetes a veritables pobres sota el punt de vista legal.

Aquestes xifres permeten fàcilment treure la deducció de què, establerta en dits Dispensaris una visita econòmica de una pesseta, cada any hi hauria unes 500.000 pessetes a repartir entre els metges que hi presten servei. Una borsa de treball ben organitzada sota els auspicis de la Secció aniria col·locant dignament i retribuïdament els metges, atenuant així el paorós problema, cada dia més insoluble, dels milers que cada any surten de les diverses Facultats.

Iniciarem la nostra actuació procurant que les entitats que no pagaven, paguessin en una forma o altra, a fi d'acostumar el metge a cobrar quan presta un servei, de la mateixa manera que cobra en tots els altres ordres de la vida tot aquell qui treballa.

Els nostres primers passos conseguiren la primera victòria.

La Junta Directiva del Dispensari del Sagrat Cor, a càrrec de les Conferències de Sant Vicents de Paul, s'avingué des del primer moment a autoritzar el cobrament d'una tarifa mínima d'una pesseta i els companys que hi prestaven servei, segons pròpia confessió, es trobaven al finir la visita amb 25 pessetes, allí on abans no hi trobaven res.

En les Cases de Socors dels Amics dels Pobres, encara que hi havia bastant a fer, com que els metges, si bé poc, ja eren retribuïts, ajornàrem la intervenció per quan ho féssim amb caràcter més general.

Els de la Creu Roja, que al principi eren decidits adversaris de la nostra tesi portant-nos a una lluita excessivament cruenta, acabaren convencent-se de la immoralitat que representava explotar gratuïtament el treball del metge, allí on tothom cobrava, i establiren la visita mínima de 2 pessetes en lloc d'una.

En el "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria" obtinguérem l'acceptació, en principi, que la Junta remunerés al metge amb la quantitat de 600 a 1000 pessetes a l'any, cosa que no ha arribat a la pràctica. És molt sensible i trist veure com entitats d'aquesta naturalesa, eminentment proletàries, quan actuen com a burgeses no reparen gens ni mica en fer víctima de la mateixa explotació que ells rebutgen i combaten al metge que els presta serveis facultatius.

En el mateix sentit de reivindicació econòmica darrerament aconseguirem que l'Ajuntament s'ocupés de l'anòmala situació dels supernumeraris d'especialitats els quals tenen servei obligatori i no remunerat. Les impressions eren molt optimistes, quan vingueren els acontereiments que tots coneixem i l'estancament obligat de les gestions. Avui, malgrat alguns rescents incidents desagradables, esperem encara que l'assumpte es resoldrà satisfactòriament.

En alguns punts com el Dispensari desaparegut de "Nostra Senyora de Pompeia" i el del "Centre de Defensa Social" de Gràcia, topàrem amb una resistència irreductible. La violència de la lluita fou un dels motius del primer tancament del Sindicat i del processament dels digníssims companys que portaren a terme aquelles gestions.

També en els diferents Hospitals de la ciutat es feren gestions que, si bé no arribaren a ésser coronades per l'èxit, es tingueren en considera-